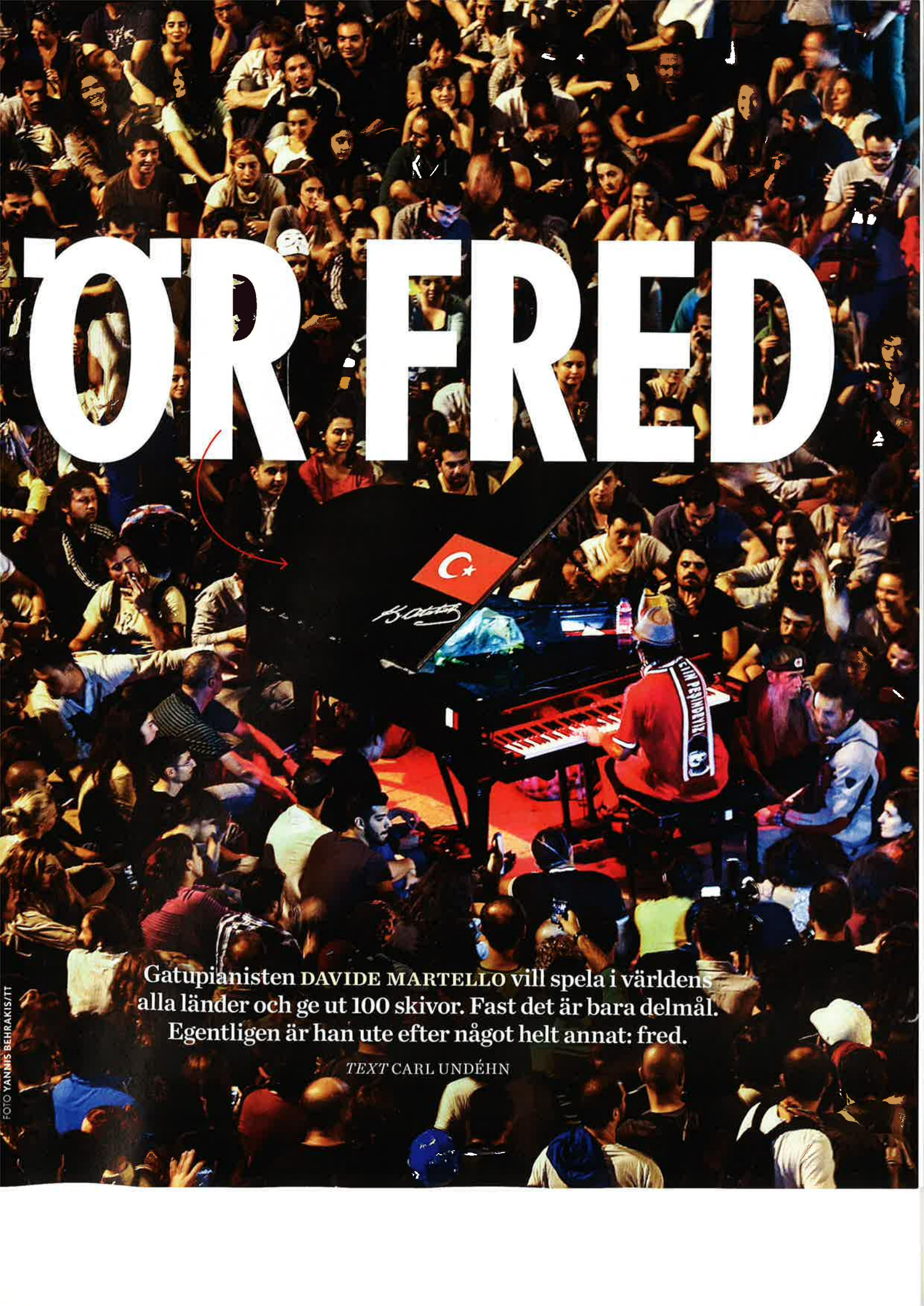

FLYGELEF

COOL MUSIK

Taksimtorget i Istanbul, den 13 juni 2013. Davide Martello lugnar ned den upp-retade folkmassan med sitt piano-spel.

TÖRFRED

Gatupianisten DAVIDE MARTELLO vill spela i världens alla länder och ge ut 100 skivor. Fast det är bara delmål. Egentligen är han ute efter något helt annat: fred.

TEXT CARL UNDEHN

Under de våldsamma demonstrationerna i Istanbul 2013 spreds en ovanlig bild över världen.

Omringad av folk, mitt på det omstridda Taksimtorget, sitter en långhårig man och spelar flygel. Han spelar Bach, turkiska folksånger och om och om igen John Lennons *Imagine*.

I tre dagar spelar han på torget och under dessa stunder är luften fri från både tårgas och stenar.

Mannen på bilden är tysken Davide Martello. Sedan 2011 reser han runt med sin flygel med målet att spela i alla världens länder.

Det var under dagarna i Istanbul som han förstod vilken kraft det finns i musik.

– När jag spelar är mitt meddelande till dem som lyssnar: ”Ta det lugnt!” Om folk inte lugnar sig finns bara hat, och då kan man inte komma överens.

Medierna har döpt honom till ”fredsmusiker”, själv kallar han sig bara konstnär.

KOSMOPOLIT
1. Davide spelar för militär och civila i staden Donetsk i det oroliga östra Ukraina.
2. Davides portabla flygel tog två år att bygga.
3. Två berlinskor njuter av Davides toner.

Erbjudanden om skivkontrakt och turnéer tackar Davide nej till. I stället spelar han på gatan och vid demonstrationer, i inbördeskrigets Ukraina och i Afghanistan.

Han söker sig aktivt till kaos, men

hamnar också där av en slump ibland. Som förra vintern, då han spelade i Köln och plötsligt befann sig mitt bland flera tusen högerextrema huliganer och motdemonstranter. Återigen kunde han lugna stämningen med sin musik.

ETT OCH HALVT år efter händelserna i Istanbul har femton personer samlats i en liten studio i tyska Konstanz. Den vackra staden vid Bodensjön på gränsen till Schweiz är det närmaste Davide kan kalla hemstad.

Han har bjudit in publiken för att spela verk från sin senaste skiva, *La danse du soleil*. Den innehåller 15 romantiska låtar, lätta och svävande. Det ekar av Debussy och Ryuichi Sakamoto, kryddat med Yann Tiersen.

Davide, iklädd knallröda byxor och med kortare hår än i Istanbul, är märkbart nervös. Han verkar ovan vid att spela inför en tyst publik som snällt sitter och lyssnar, utan stadens ljud och rörelse runt sig.

– Jag har nog bara gjort sådana här konserter fyra gånger tidigare, säger han, samtidigt som han hälsar på gästerna.

Trots nervositeten genomför han konserten utan att missa en ton.

La danse du soleil och ytterligare tre skivor spelades in under sommaren i en lägenhet i Berlin.

– När jag gör skivor låser jag in mig i en månad och bara spelar. De andra tre skivorna släpps en om året fram till 2017 och målet är att spela in 100 skivor, berättar Davide när vi träffas dagen efter konserten.

Han har precis vaknat och sitter i en stor modern lägenhet nära Bodensjön. Den tillhör en kompiss, och här vilar han upp sig mellan sina resor.

Davide var nio år när han började spela piano. Han beskriver sin familj som ”lite musikalisk”; pappan spelar mandolin och han fick pianolektioner under uppväxten. I tonåren började han komponera egna melodier.

– Jag gjorde dem till min dåvarande flickvän. Hon tyckte om det och uppmuntrade mig att fortsätta.

Men skolan gick så där, och betygen räckte inte till musikstudier på universitet.

I stället utbildade han sig till frisör.
– Jag arbetade som det i tio år men fortsatte med musiken. Långsamt växte en idé fram om att bygga en mobil flygel med inbyggd förstärkare för att kunna spela på gatan. Men jag hade ingen verkstad att bygga den i.

Som alla vet är frisörer världsmästare på småprat. Den charmige Davide är inget undantag och alla han klippte fick höra om idén med flygeln. Det skulle visa sig att det kom att bli avgörande för hans framtid.

Davide var olycklig under den här tiden. Han ville nå ut med sin musik, men visste inte hur, och trivdes inte med jobbet som frisör.

– Jag gick till arbetsförmedlingen och bad om råd. De tipsade om musikskolan

Plugga musik eller ge mig ut på ett äventyr?

Hanns Eisler i Berlin dit man kunde söka även utan goda betyg. Så jag skickade in en cd med min musik.

Det dröjde inte länge innan skolan hörde av sig och bjöd in till tester. Men två dagar innan han reste till Berlin ringde en kund som han brukade klippa.

– Hon sa att hon hade en verkstad där jag kunde bygga min flygel. Jag blev helt ställd. Jag var 27 år och frågade mig själv vad jag ville med mitt liv. Plugga musik i fem år och sedan... ja, vad? Eller bygga flygeln och ge mig ut på ett äventyr?

Han valde äventyret.

UNDER TVÅ ÅR kombinerade han frisörjobbet i veckorna med att bygga flygel på helgerna. Våren 2011 var instrumentet klart och det var dags att testa det på gatan.

– Jag spelade min första konsert på Potsdamer Platz i Berlin. Sedan fortsatte jag till Prag och Wien. Jag hade med mig 300 cd-skivor som sålde slut på en vecka. Då visste jag att det funkade och sa upp mig från frisörjobbet. ▶

När jag spelar är
mitt meddelande:
"Ta det lugnt!"

➤ Han var 29 år och inledde sin karriär som kringresande pianist.

Sitt livsprojekt kallar han *Klavierkunst*, tyska för "pianokonst", och det innefattar mer än bara musik.

– En gatumusiker ställer sig där det är mest folk, men jag gör det annorlunda. *Klavierkunst* handlar om symbiosen mellan arkitekturen och flygeln. Jag letar upp speciella platser och vill skapa en

atmosfär med min närvaro, säger han.

Sommaren 2011 drog han ut på en längre resa till Frankrike, Italien, Polen, Bulgarien, Estland och Serbien. Han var även i Skandinavien och spelade bland annat på Sergels torg.

– Jag har en melodi som heter så på min femte skiva, säger han glatt.

Efter Stockholm fortsatte han till Oslo.

– Jag spelade framför

operan när jag hörde en enorm smäll. Jag visste inte vad det var, men snart kom poliser och berättade vad som hänt.

Han hade hamnat mitt i Anders Behring Breiviks terrorattentat.

– Jag åkte vidare till Göteborg men det kändes fel att fortsätta som innan. Så jag spelade till minne av offren och bad folk skänka blommor i stället för pengar.

UPPLEVELSEN I OSLO skrämde honom, men minneskonserterna blev också en första insikt om musikens positiva kraft.

Sommaren 2013 såg han på tv hur demonstranter slogs med polis i Istanbul. Demonstrationerna handlade först om att stoppa ett köpcentrum, men kom snart att riktas mot dåvarande premiärminister Erdoğan's styre. I flera veckor utkämpades gatustrider på det centrala torget Taksim.

– Jag undrade vad som skulle hända om jag ställde min flygel där. Inte kunde de väl slå sönder den? Hur skulle folkmassan reagera? Jag var tvungen att veta, så jag körde till Istanbul.

När han kom till Taksim var det kväll, marken var full av gatsten och Davide satte sig på torget och började spela.

Gatumusikern Davide Martello blev fredspianist.

– Där förstod jag att musik är mer kraftfullt än jag tidigare trott. Jag märkte att man kan nå människor med musik och sprida lugn. Den får folk att slappna av, och då kan man lösa problem.

Under vintern samma år började oroligheterna i Ukraina. När splittringen i landet ökade lastade Davide flygeln på släpet och körde med sin gamla Volkswagen till Donetsk i östra Ukraina.

– Jag tyckte det var idiotiskt, det som pågick. Problemet är att östra Ukraina missgynnas, så jag åkte till Donetsk och spelade för att visa att jag är från väst, men att jag inte är elak.

En video visar hur Davide spelar för en minst sagt blandad publik. Pensionärer, studenter och mammor med barn, men också maskerade män med skyddsvästar. I slutändan kramar alla om honom och köper signerade skivor, medan Davide talar om vikten av att hjälpas åt.

ATT HANS UPPTÄDANDEN kan utnyttjas av politiska krafter är inget han oroar sig för.

– Nej, jag väljer ju själv var och när jag spelar. Jag står för frihet och demokrati, dessutom är musiken fri. Det är människor som polariserar saker.

Kanske är det så enkelt att Davide är en obotlig, naiv romantiker. Någon som manar till eftertanke i kaos, tillägnar kvinnor han möter på sina resor sin musik och inte drar sig för att kalla stycken för sådant som *Goodbye for now*, ja, till och med *L'amour* ("Kärleken").

– Jag är naiv, helt klart. Jag tror i första hand alltid på det goda, och när det sker något dåligt – ja, då är det så. Men inget skapas ont, det görs till något ont. ■

CARL UNDEHN är frilansjournalist och fotograf bosatt i Hamburg sedan 2007. Musik har alltid varit viktig för honom och han imponeras av hur den påverkar människor.

FOTO CARL UNDEHN

USA NÄSTA

► **FÖDD 1981** i tyska Lörrach och utbildad till frisör. Reser sedan 2011 runt i världen och spelar flygel på gatan under namnet *Klavierkunst*.

Vintern 2014–2015 spelar han i södra USA och hoppas kunna fortsätta till Sydamerika.

Han spelar på en ombyggd, vädertätad konsertflygel med uppvärmda tangenter för att kunna uppträda även i minusgrader.

På hemsidan www.klavierkunst.com kan man läsa mer om projektet.

Musik får folk att slappna av och då kan man lösa problem.

TROTJÄNARE
Sina resor genomför Davide med sin gamla Volkswagen Vento, årsmodell -92, med flygeln på ett släp.